

הנמר שאבד את קולו

א.קים (בת 8)

דר' וונג

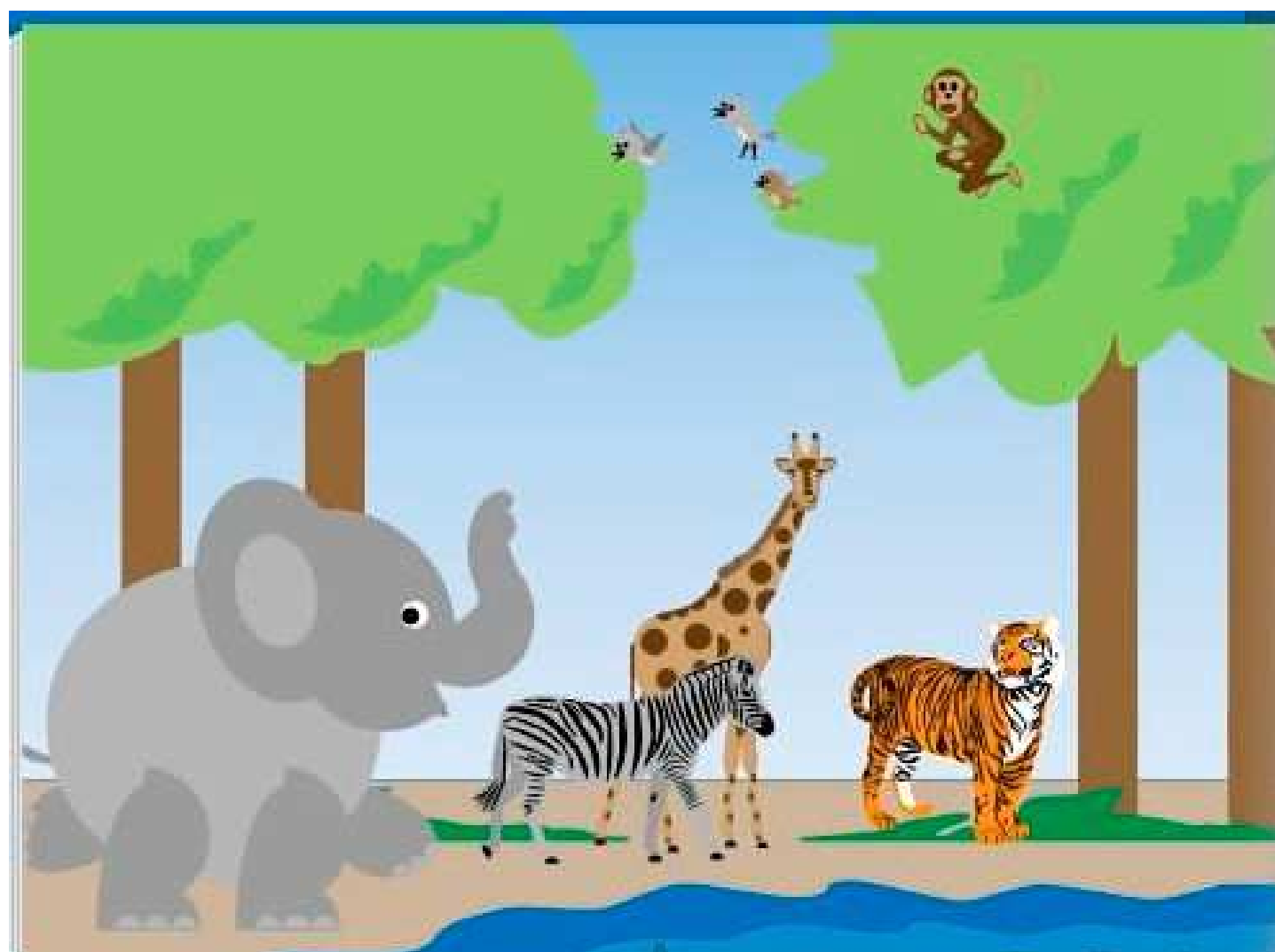
הנמר שמשון התעורר משינה עמוקה ופיהק.
הוא יצא מהמערה הגדולה שלו והציפורים
בירכו אותו בציוצים עליזים.
"בוקר טוב, שמשון"
"בוקר טוב!" הוא שאג חזרה וירד לשתות מים.
אחר כך הסתובב כרגיל ביער ובשאגה בירך
בדרך את כל החיות, כשקולו רועם כמו רם.

אך ברגע שהיה מתרחק, החיות התלוננו על
הנהימה החזקה שלו.
"זה רועש מדי" אמר הג'ירף.
"אני בקושי יכול לשמוע את עצמי" אמר
הבהמות.

"היינו מעדיפים שהנהימה שלו לא תטריד
אותנו כל כך" אמרו הקופים. ומאוחר יותר,
כשמשון טייל ביער כדי להגיד לחיות "לילה
טוב" החיות התעלמו ממנו.
"מדוע הן לא רוצות לדבר אלי?" שאל משון
נבוך.

"אנו לא אוהבים את שאגתך. היא מטרידה את
כולנו ואנו לא נהנים כאן ביער ומתרחקים"
אמרו כל החיות ביחד.
"אנו לא יכולות לשיר, כשאתה שואג" אמרו
הציפורים.
משון נפגע מדבריהם וחזר למערה שלו.

כשמשון התעורר למחרת ופיהק, שום קול לא יצא מגרונו.
"השאגה שלי, הקול שלי נעלם" נבהל. הוא יצא בזהירות מהמערה בראש מורד.
הפעם, כשהחיות ברכו אותו לשלום הוא החזיר רק "הללו" שקט. הציפורים היו מאושרות.
"סוף-סוף נוכל לשיר ברור יותר את שירנו הנהדרים."
שמשון שמע, הסתובב וברח.
"אינני יכול להישאר כאן" מלמל לעצמו. הוא עוד ניסה לשאוג בין העצים, אך לא יצא מכך דבר.

ימים שלמים התחבא עכשיו שמשון במערה
שלו. הוא פחד לצאת ולשמוע הלעג של תושבי
היער.

אך יום אחד הקוף, חברו הטוב, התחיל לצעק
בקול רם מהעץ.

"ציידים! ציידים הגיעו! תסתתרו כולכם!"

הקוף ברח בפחד גדול. החיות האחרות התרוצצו בבהלה כשקבוצת הציידים הקימה ביער שלהם אוהל ללינת לילה. למחרת החיות לא יצאו ממאורות שלהן. הציידים נשארו עוד יומיים. הם הצליחו לצוד חיות אחדות וביניהן זברות וציפורים שונות.

החיות המודאגות באו אל המערה של הנמר.
"שמשון, אנו זקוקים לעזרתך!" אמר הפיל.
"הם מנסים לצוד אותנו ואיננו יכולים לחיות
בשקט" אמר הצבי
"רק אתה תוכל לגרש אותם בשאגה שלך. הם
יברחו כשישמעו את קולך האיום!"
"אין מי שיכול להגן עלינו. אנא תצא ושאג!"
ביקשו כולם.

שמשון שמע. הוא חשב זמן רב ובסוף אמר
"אנסה". הוא קם על רגליו ורועד מפחד יצא
מהמעורה אל מול הציידים שהסתובבו ביער,
צוחקים ומחפשים חיות לציד.
כעס גדול תקף אותו.
הוא רץ אל הציידים שלא ציפו לו, ונעמד מול
המחנה שלהם. לקח נשימה עמוקה ובכל כוחו
הוציא את כעסו בניסיון שאגה.
אך השאגה האיומה לא נשמעה.
הוא ניסה שוב, אך לשווא. הציידים לא נרתעו
מפניו. הם אחזו ברובים.

שמשון הרגיש תבוסה. אך פתאום שמע
מאחוריו קולות:
"אתה יכול! תנהום! תוציא את השאגה
המפחידה שלך"
היער היה מלא קולות מעודדים, ציוצים, המיה,
שריקות. כולם עודדו אותו.
כששמע את העידוד אזר שמשון את כל כוחו
וניסה בפעם האחרונה.
הפעם יצאה מגרונו השאגה החזקה ביותר
ששאג אי-פעם, והיא הרעידה את העצים
והפילה על הארץ את הציידים
מלאיי פחד הציידים ברחו מהיער, עזבו בנסיגה
את כל הנשק, ולא ראו אותם יותר ביער.
ושמשון יכול היה לשאוג שוב.